

Nașterea din nou înainte de credință?

Teologia Reformată – Ce se ascunde în spatele ei?

11 Nașterea din nou înainte de credință?

La prima vedere, acest subiect pare a fi ceva pentru teologii cu chichițe. Ce influență ar trebui să aibă asupra vieții noastre practice de credință întrebarea dacă credința are loc *înainte*, *după* sau în *același timp* cu nașterea din nou? Dar, din nou, vom vedea cum ceea ce credem ne afectează viața sau modul în care evanghelizăm.

Există cel puțin trei puncte de vedere cu privire la acest subiect:

- Teologia reformată insistă că nașterea din nou este *anterioară* credinței, adică este dăruită independent de credință. Conform acestei doctrine, există o diferență temporală (deși foarte mică) sau logică între nașterea din nou și credință.¹
- Pentru creștinii care cred în liberul arbitru² al omului (numiți în mod obișnuit „arminieni”), această afirmație este inacceptabilă. Ei învață că omul trebuie mai întâi să creadă și apoi să primească nașterea din nou.
- Alții, ca mine, cred că nașterea din nou și credința sunt „un singur pachet” și sunt dăruite în *același timp*.³ Această învățătură ține împreună cele două linii pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu: și anume, responsabilitatea omului și suveranitatea lui Dumnezeu. Toate celelalte sisteme de gândire pun accentul fie pe una, fie pe cealaltă.

Dacă ideea și doctrina „liberului arbitru” ar fi adevărate, atunci omul ar fi născut din nou în trup prin propria sa voință. Aceasta este în contrast evident cu Ioan 1.13: „care au fost născuți nu din sânge, *nici din voia cărnii*, ... ci din Dumnezeu”. Această învățătură glorifică omul și ar fi o negare a stricăciunii totale a omului vechi.⁴ Căci „omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și *nu le poate cunoaște*” (1 Corinteni 2.14). Domnul Isus spune: „Carnea nu folosește la *nimic*” (Ioan 6.63), iar apostolul Pavel: „Pentru că știu că în mine, adică în carnea mea, *nu locuiește nimic bun*” (Romani 7.18).

---

¹ A se vedea: W. Grudem, *Biblische Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, pag. 774; Vezi și: J. MacArthur și R. Mayhue, *Biblische Lehre*, Berlin (EBTC) 2020, pag. 774-778; Vezi și: R. C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 211.

² Când folosesc aici termenul „liber arbitru”, este în sensul că arminienii cred că omul ar fi liber să ia o decizie *în lucrurile cu Dumnezeu*. Aceasta nu are nimic de-a face cu faptul că omul nu are libertatea de a decide, de exemplu, dacă să cumpere înghețată de vanilie sau de ciocolată.

³ Vezi: *Wie der Glaube an der neuen Geburt beteiligt ist* de B. Anstey <https://www.soundwords.de/a12629.html> (Observați în notele de subsol numeroasele citate din comentatori biblici de încredere). (Traducerea articolului în limba română se poate accesa aici: <https://www.soundwords.de/cum-este-implicata-credin-a-in-na-terea-din-nou-a16493.html>)

⁴ A se vedea: *Die totale Verdorbenheit des Menschen* de B. Anstey, <https://www.soundwords.de/a12458.html>. (Traducerea articolului în limba română se poate accesa aici: <https://www.soundwords.de/stricaciunea-totala-a-omului-a12627.html>).

Nașterea din nou înainte de credință?

Credința și nașterea din nou sunt „*un singur pachet*”. Credința este *dăruită*⁵ odată cu nașterea din nou. Credința în legătură cu nașterea din nou nu este o realizare proprie, care ar putea veni doar din carnea păcătoasă, ci este un *dar* al lui Dumnezeu, este inclusă în „pachetul” nașterii din nou: „Căci prin har sunteți mântuiți, prin *credință*; și aceasta nu de la voi; este darul *lui Dumnezeu*” (Efeseni 2.8). Mântuirea și credința sunt un dar al lui Dumnezeu.⁶ Când apostolul Pavel spune „prin credință”, ar putea apărea impresia că el atribuie omului natural capacitatea de a crede de la sine, de aceea scrie imediat „și aceasta *nu de la voi*, este darul lui Dumnezeu”.⁷

Se spune uneori că credința este o „faptă” și că faptele sunt excluse în mântuire, deoarece altfel omul ar avea cu ce să se laude. Unii spun în privința aceasta că credința nu are nimic de-a face cu faptele, deoarece este capacitatea dată de Dumnezeu de a răspunde la lucrarea lui Dumnezeu. Înțeleg această obiecție, dar cred că este irelevant dacă cineva descrie credința ca pe o lucrare sau pur și simplu ca pe presupusa capacitate dată de Dumnezeu (într-o stare de nenăscut din nou) de a răspunde la lucrarea lui Dumnezeu. Pe de o parte, credința este considerată o lucrare atât în Ioan 6.28,29, cât și în Efeseni 2.8-10⁸ și, pe de altă parte, „omul natural” ar accepta atunci „ceea ce este de la Duhul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2.14) și ceva bun ar locui totuși în el (Romani 7.18). Dacă Efeseni 2.8,9 spune „*nu de la voi*; este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni”, atunci ar fi totuși „de la voi” și omul ar avea cu siguranță cu ce să se laude înaintea lui Dumnezeu, pentru că ar putea spune: „Acesta nu a crezut, dar eu am crezut”. Sunt convins că orice fel de laudă în vederea mântuirii unei persoane este exclusă.

---

⁵ F. G. Patterson scrie: Crede un suflet înainte de a fi făcut viu? Credința, învierea și convertirea au loc în același timp, iar pecetluirea are loc cândva în viitor? Cred că câteva cuvinte vor fi suficiente. Pecetluirea prin Duhul Sfânt are loc, în general, atunci când cineva crede în Hristos, astfel încât păcatele îi sunt iertate. Aducerea la viață are loc atunci când Duhul Sfânt lucrează asupra sufletului mort prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu sau al adevărilor revelate în acesta. Lucrarea Sa produce și transmite credință în același timp cu aducerea la viață. Cineva crede în ceea ce a fost revelat imediat, chiar dacă poate pentru ceva timp după aceea să nu știe că este iertat și mântuit. (F. G. Patterson, „Letters to Subjects of Interest” în *Words of Truth*, vol. 1, NS, 1874, pag. 212).

⁶ Sunt conștient că acest verset este interpretat diferit. Cine dorește să studieze acest subiect mai în detaliu, poate consulta următoarele articole: *Wie der Glaube an der neuen Geburt beteiligt ist* de B. Anstey, <https://www.soundwords.de/a12629.html>

Glaube – eine Gabe Gottes? (Credința - un dar de la Dumnezeu?) de C. Briem,

<https://www.soundwords.de/a1191.html>.

⁷ J. N. Darby scrie: Pasajul din Efeseni 2 este foarte simplu. Oponenții acestui adevăr [că credința este darul lui Dumnezeu] susțin: „Deoarece «aceasta» este de genul neutru în greacă, nu se poate referi la credință, deoarece credința în greacă este de genul feminin”. - Dar «aceasta» nu poate fi în concordanță nici cu „har”, deoarece acest cuvânt este, de asemenea, de genul feminin.” - Apoi ei spun: „Este adevărat, dar este de acord cu întregul: cu mântuirea”. - Dar aceasta nu are sens. „Prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta (această mântuire) nu de la voi; este darul lui Dumnezeu”. Desigur că mântuirea este prin har și nu de la noi înșine, altfel nu ar putea fi har - este imposibil să presupunem că harul este de la mine însumi, deci în acest caz „și aceasta” nu are sens. Dar cu siguranță se poate ajunge la ideea că credința vine de la noi înșine. Iar atunci când Pavel spune că ea [mântuirea] vine prin credință, de aceea adaugă: „și aceasta nu de la noi; este darul lui Dumnezeu”. [...] Noi suntem copiii lui Dumnezeu: dar aceasta pentru că suntem născuți din Duhul, care lucrează în noi și produce credința, atunci când suntem născuți de Dumnezeu prin voia Sa. (J. N. Darby, *Letters*, februarie 1879, vol. 2, nr. 330, pag. 480).

⁸ Sunt conștient că pot fi citate aici pasaje biblice precum Romani 3.27 și 4.5, dar, în opinia mea, aceste pasaje se referă în mod clar la lucrările oamenilor și nu la lucrarea lui Dumnezeu într-un suflet, așa cum găsim în Ioan 6.29 și Efeseni 2.10.

Nașterea din nou înainte de credință?

Recunosc că niciodată nu pot pătrunde și explica pe deplin lucrarea lui Dumnezeu în sufletul unei persoane, iar dacă aș fi întrebat: „L-ai căutat pe Dumnezeu pornind de la tine însuși?”, aș răspunde fără ezitare: „Nu, inima mea înșelătoare și stricată⁹ nu L-a căutat pe Dumnezeu”. M-aș referi la Romani 3.11,12: „Nu este niciunul care înțelege, nu este niciunul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut; au ajuns toți împreună nefolositori”. Pe de altă parte, dacă cineva m-ar întreba: „A existat un moment în care ai vrut să-L accepți pe Dumnezeu, în care L-ai căutat?”, atunci aș răspunde de asemenea fără ezitare: „Da, a existat acest moment, în care nu am vrut nimic mai mult!” M-aș referi la pasaje biblice precum: „Cine vrea să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22.17) și „Cereți și vi se va da! Căutați și veți găsi” Bateți și vi se va deschide!” (Matei 7.7). Pot eu explica aceasta logic? Nu, dar nici Dumnezeu nu mi-a cerut să explic aceasta taină. Totuși, dacă aș avea o dorință, aceasta ar fi să Îi dau numai lui Dumnezeu gloria pentru mântuirea mea și să Îi mulțumesc etern pentru că m-a atras să fiu un fiu al Lui (Ioan 6.44).

Așadar, putem spune cu certitudine că nu există credință *înainte de* noua viață divină, pentru că atunci carnea nu ar fi atât de „neputincioasă” cum o descrie Epistola către Romani (Romani 8.3), atunci ea ar mai fi de folos la ceva, dar Domnul spune: „Carnea nu folosește la *nimic*” (Ioan 6.63). Dar putem spune cu aceeași certitudine că credința nu este dată independent de nașterea din nou, pentru că viața din nou crede în Dumnezeu. „Astfel credința este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10.17). Prin puterea Duhului Sfânt, sămânța Cuvântului divin aduce viață sufletului - ne naștem „din apă și din Duh” (Ioan 3.5). Petru scrie: „Fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu” (1 Petru 1.23), iar Iacov spune: „El, *potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului*, ca să fim ca cele dintâi roade ale făpturilor Sale” (Iacov 1.18). Domnul Isus ne dă un exemplu potrivit în învierea lui Lazăr când îl strigă pe mort: „Lazăre, vino afară!” (Ioan 11.43).

Creștinii influențați de Teologia reformată sunt de obicei de acord că credința este un dar al lui Dumnezeu și cu siguranță nu poate preceda nașterea din nou, dar mulți nu văd că credința este dată în *același timp* cu nașterea din nou¹⁰ - adică nașterea din nou și credința merg mână în mână.

Trebuie să ținem bine împreună aceste două puncte (credința și nașterea din nou; responsabilitatea omului și suveranitatea lui Dumnezeu), pentru că și Scriptura face aceasta și trebuie să suportăm tensiunea care rezultă din aceasta. Nu spun că ni se cere să aducem la unison aceste două puncte. Dumnezeu armonizează aceste două linii, pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu, iar acest fapt trebuie să fie suficient pentru noi.

Unii spun: în Ioan 1.12 se spune însă: „Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui.” - Vezi tu, tot ce trebuie să faci este să crezi și atunci devii un copil al lui Dumnezeu! Dar în versetul următor se spune: „care au fost născuți *nu din sânge*, nici din *voia cărnii*, nici din *voia omului*, ci *din Dumnezeu*”. - Prin urmare, este clar că credința nu este produsă din „voința omului”. Dar cel puțin credința stă aici înainte

---

⁹ Compară cu Ieremia 17.9.

¹⁰ Vezi: W. Grudem, *Biblische Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, pag. 774; R C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 210-211.

Nașterea din nou înainte de credință?

de nașterea din nou, așa se argumentează. În regulă, apoi mergem la Ioan 3, și acolo vedem că mai întâi este explicată nașterea din nou (Ioan 3.3-8) și apoi responsabilitatea de a crede (Ioan 3.14-18). Este un alt exemplu despre cum nu trebuie să separăm aceste două lucruri, nașterea din nou și credința sunt *un* „pachet”.

Cineva poate să-mi reproșeze ceva: Dar conform sistemului tău de gândire, Dumnezeu trebuie să-ți dea nașterea din nou și credința, altfel omul nu poate face nimic. Recunosc că se poate spune aceasta, dar observă că eu așa mai spune: Dumnezeu face tuturor oferta de a accepta „darul” său. Din perspectivă umană, pare că depinde de persoană să accepte acest dar. Acesta este probabil modul în care mulți oameni au experimentat-o în timpul propriei lor convertiri. Totuși, dintr-o perspectivă divină, se pare că Dumnezeu i-a dat omului nașterea din nou și capacitatea de a crede într-un moment tainic (compară cu Ioan 6.29,44; Filipeni 2.13). Credința însăși este produsă de Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Romani 10.17). Încă o dată, nu pot elimina tensiunea care se află între cele două afirmații. Dar găesc ambele părți în Cuvântul lui Dumnezeu și sunt mulțumit cu asta.

Găsim această tensiune și în Luca 15, unde citim parabolele „oii pierdute”, „drahmei pierdute” și „fiului risipitor”. Oaia era complet neajutorată, nu se putea salva singură. Nici nu a venit în fugă spre păstor, atunci când acesta a făcut primul pas (așa cum ar dori cei care cred în „liberul arbitru”), ea nu putea face altceva decât să behăie. Drahma era chiar atât de „moartă”, încât nu putea nici măcar să spună ceva. În aceste două parabole, Dumnezeu (sau Domnul Isus în imaginea Păstorului cel bun și Duhul Sfânt în imaginea femeii și a lămpii) trebuia să facă *total*. În parabola fiului risipitor, pe de altă parte, *fiul risipitor* a trebuit să pornească și să meargă la tatăl său, *el* a trebuit să se convertească, aceasta este responsabilitatea păcătosului. Ambele părți se găesc. Nu trebuie să punem aceste lucruri unul împotriva celuilalt. Omul rămâne responsabil pentru acțiunile sale în orice moment.

Este foarte interesant ce a scris comentatorul biblic C. H. Mackintosh în privința aceasta:

Mai vrea cineva să ridice obiecții și să spună că aceste două lucruri - neputința omului și responsabilitatea omului - sunt incompatibile? Atunci să nu uitate că nu este treaba noastră să le armonizăm. Dumnezeu a făcut aceasta pentru noi punându-le una lângă alta în Cuvântul Său etern. Noi trebuie să ne supunem și să credem, nu să ne certăm. Dacă ascultăm concluziile propriilor noastre minți sau dogmele școlilor teologice contradictorii, vom fi în permanență confuzi și dezorientați. Dar dacă ne supunem pur și simplu Scripturii, vom cunoaște adevărul. Oamenii se pot certa și se pot răzvrăti, dar întrebarea este dacă omul trebuie să-L judece pe Dumnezeu sau dacă Dumnezeu trebuie să-l judece pe om. Este Dumnezeu suveran sau nu? Dacă omul trebuie să-L judece pe Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu mai este Dumnezeu. „Cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” (Romani 9.20). Aceasta este marea întrebare! Putem noi răspunde la ea? Pur și simplu întrebarea referitoare la aptitudine și responsabilitate este o mare greșală. Ea provine din ignoranța noastră cu privire la adevărata noastră stare și din lipsa noastră de supunere totală față de Dumnezeu. Orice suflet într-o stare morală corectă își va recunoaște în mod liber responsabilitatea, vina, neputința totală, expunerea la judecata dreaptă a lui Dumnezeu și faptul că ar fi condamnat în mod inevitabil, dacă nu ar fi harul suveran al lui

Nașterea din nou înainte de credință?

Dumnezeu în Hristos. Oricine nu recunoaște aceasta din adâncul sufletului său nu se cunoaște pe sine și, ca să spunem așa, Îl judecă pe Dumnezeu.¹¹

Acum aș dori să arăt ce se întâmplă atunci când pun un lucru înaintea celuilalt. Pentru că are o influență asupra gândirii mele și asupra modului în care evanghelizez. Uneori se face următoarea afirmație (mai ales printre creștinii influențați de Teologia reformată): noi nu ar trebui să le cerem oamenilor să ia o *decizie*, pentru că, până la urmă, ei nu pot decide, iar cuvântul „a decide” nu se află în Biblie (în legătură cu convertirea). De asemenea, ei vorbesc despre faptul că Dumnezeu convertește oamenii. Oamenii nu se pot convertiți de la ei înșiși, ci trebuie să fie convertiți de Dumnezeu. Aceasta din urmă este adevărată, deoarece în Ieremia 31.18 se spune: „Întoarce-mă Tu, și mă voi întoarce, pentru că Tu ești DOMNUL Dumnezeuul meu!”. Dar acesta este doar jumătate de adevăr, pentru că Petru îi îndeamnă pe oameni: „Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă, ca să vi se șteargă păcatele” (Faptele apostolilor 3.19). Ambele sunt adevărate, chiar dacă nu pot explica în cele din urmă.

Influența Teologiei Reformate are, de asemenea, consecința că imaginea mea despre Dumnezeu se va schimba. Dacă sunt convins că nașterea din nou este dată independent de credință, atunci ajung la concluzia că păcătosul nu poate face nimic, iar Dumnezeu trebuie să facă totul. Încep să mă gândesc la faptul că Dumnezeu îi ocolește pe unii oameni în mântuire sau îi lasă să se descurce singuri. Dacă Dumnezeu face ceva, bine, dacă nu, atunci nu. Acest fapt, la rândul său, mă poate determina să dau vina pe Dumnezeu atunci când oamenii merg în iad - ceea ce este o imagine complet distorsionată a lui Dumnezeu, așa cum am văzut deja clar mai sus. Nu, Dumnezeu a făcut tot posibilul pentru ca toată lumea să poată veni.

De altfel, așa cum am menționat mai sus, doctrina liberului arbitru nu este cu mult mai bună. Acest sistem de învățatură dă impresia că oamenii se pot scoate singuri din mocirlă trăgându-se de propriul lor păr, alegându-L pe Domnul Isus din presupusul lor liber arbitru pentru a obține nașterea din nou. Ca urmare, acest lucru mă va tenta să aștept ceva mai mult de la carne, atât la mine, cât și la alții. Dar dacă subliniez simultaneitatea nașterii din nou și a credinței, nici măcar nu ajung la aceste concluzii. Pentru că, cu această abordare, nu există credință fără o naștere din nou. Dar, de asemenea, nu există naștere din nou fără credință.

Acest subiect nu este cu siguranță unul simplu și nu vreau să dau impresia, prin interpretarea oferită aici, că toate întrebările au fost rezolvate. Mântuirea unei persoane rămâne o taină minunată, iar interpretarea prezentată aici încearcă să lase la locul lor cele două fațete ale aceleiași monede, și anume responsabilitatea omului și suveranitatea lui Dumnezeu. Este posibil ca acest lucru să nu-mi permită să rezolv toate tensiunile, dar previne existența unor pasaje scripturale care mă contrazic.

---

*Titlul original: Neue Geburt vor dem Glauben?
Sursa: Reformatorische Theologie - was steckt dahinter?
Editura Daniel-Verlag, 2025, pag. 89-96.*

---

¹¹ Sursa: „Responsibility and Power”, *Things New and Old*, vol. 17, 1874, pag. 61-62.